

Jeg vil citere nogle bemærkninger fra fru Anne Birgitte Lundholt fra Folketingets forhandlinger 1993-94, sp. 4203 og 4204, hvor fru Anne Birgitte Lundholt på Det Konservative Folkepartis vegne ved den afsluttende tredjebehandling af finanslovsforslaget for finansåret 1994 bl.a. sagde:

»Vi tror simpelt hen ikke på, at den danske befolkning hopper på den limpind, regeringen har sat frem.«

Siden er opsvinget kommet, så fru Anne Birgitte Lundholt vil måske sige, at befolkningen hoppede på den limpind, regeringen havde sat frem, eller også vil fru Anne Birgitte Lundholt tie og samtykke – opsvinget blev faktisk skabt.

Fru Anne Birgitte Lundholt siger videre:

»Den danske regerings økonomiske satsning i forbindelse med finansloven er et voveligt eksperiment, ...«

Fru Anne Birgitte Lundholt siger videre:

»Regeringen regner med en stigning i bruttonationalproduktet på 3 pct.; det vil i så fald være blandt de højeste i Europa og i modstrid med den nedjustering, OECD og IMF netop har foretaget, men det påvirker ikke den danske regering; vi er jo unikke i Danmark.«

Her vil jeg pausere et øjeblik, fordi jeg nu kan konstatere, at vi er ganske unikke i Danmark; vi ville, og vi gjorde det, og vi gjorde det på den rigtige måde. Stigningen i bruttonationalproduktet blev ikke kun på 3 pct., men på 4½ pct.

Fru Anne Birgitte Lundholt sagde videre:

»Regeringen regner også med en stigning i det private forbrug på ikke mindre end 4,1 pct. Skal danskerne øge det private forbrug, kræver det så sandelig, at tilliden også til de politiske løfter genetableres.«

Her vil jeg også pausere i citatet og nævne, at det private forbrug ikke kun steg 4,1 pct., men formentlig mere end 6½ pct. Og så kan man måske konkludere med den samme forudsætning, som blev lagt ind i bemærkningen fra den konservative ordfører, at det, der så sandelig er sket, er, at tilliden til de politiske løfter blev genetableret efter en lang årrække.

Et sidste citat, jeg vil komme med, er følgende:

»Regeringen fremlægger et budget, hvor underskuddet er på smertegrænsen, og regeringen indbygger samtidig nogle elementer, der, hvis de ikke opfyldes til fulde, betyder, at underskuddet eksploderer.«

Så vil jeg slutte med citaterne og til det sidste sige, at forudsætningerne blev opfyldt, de blev

mere end opfyldt. Underskuddet, som vi sidste år havde en forventning om at vi måtte se i øjnene kunne blive 55 mia. kr., eksploderede bestemt ikke, det samlede sig, det formindskedes, vi venter, at det »kun« bliver – med gåseøjne om kun, men altså – 47 mia. kr. – 8 mia. kr. mindre, end vi turde forudsætte sidste år.

Jeg havde engang en forventning om, at der var politikere, der, selv om de havde en anden politisk opfattelse end jeg, alligevel ville kunne mande sig op til at indrømme, at de havde taget fejl. Regeringens skøn om væksten var forsigtigt, regeringens skøn om forbruget var forsigtigt, regeringens skøn om den samlede økonomi var forsigtigt, regeringens forventninger til boligmarkedet var realistiske, regeringens forsikringer om kronekursen var troværdige, og regeringens løfte om et opsving blev indfriet. Men jeg forventer ikke mere, at der er nogen, der åbent og ærligt vil indrømme, at de var sortseende, eller at de kort og godt tog fejl, eller at de ganske simpelt havde håbet noget andet; det er for meget forlangt i dansk politik.

Til gengæld ved jeg, man kan forvente, at de steder, hvor tingene ikke lykkes fuldt ud, hvor forventningerne ikke var forsigtige nok, vil man være som gribbene, når de sporer et ådsel. Men i mangel af ådsler i regeringens politiske resultater vil man kaste sig over et dyr, der lunter lidt langsommere ned fra toppen, end vi havde ønsket og forventet, og dér er tale om arbejdsløsheden.

Arbejdsløsheden er først sent begyndt at falde, og den gør det langsomt. Men fra marts til august i år er den sæsonkorrigerede ledighed faldet med næsten 13.000 personer, hvilket omregnet til årsbasis svarer til et fald i ledigheden på lidt mere end 30.000 personer. Det er mange, men det er ikke nok.

Tre forhold var ikke indregnet med den styrke, som viste sig at være virkelighedens. For det første er produktiviteten steget med mere end det dobbelte af, hvad der normalt kendetegner begyndende opsving. For det andet er arbejdsstyrken steget med det tredobbelte af et normalår i disse år. Og for det tredje er den offentlige beskæftigelse for første gang i mange år – men lidt utilsigtet – faldet som følge af en langsom indkøring af arbejdsmarkedsreformen.

De tre forhold vil alle virke den anden vej i 1995, hvorfor det ventes, at udviklingen kan indhente den tidligere målsætning om forøgelse i beskæftigelsen og stærkt fald i ledigheden. Det glædelige, der er sket, er, at beskæftigelsen er